

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקעו
ערב שבת קודש פ' עקב,
כ' מנחם-אב ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ב שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

"לוי יצחק" בעבודתו של כל יהודי / משיחת ש"פ עקב התשמ"ט

זמן הגאולה

8

"עקב" בזמן - דרא דעקבתא דמשיחא / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

מה לעשות כשהלילה מתקצר / פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

וילחום מלחמת ה' - וינצח

13

מהי דעתו של איש צבא שאומר דעתו לא כפוליטיקאי / בענין שלימות העם והארץ

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

"לוי יצחק" בעבודתו של כל יהודי

כשצער הגלות נמשך משך זמן, אזי ישנה מעלה נפלאה בעבודת קיום התומ"צ בגלות מתוך מסירות נפש • "לוי יצחק": שני השמות מורים על תכלית הביטול (מסירת נפש). לוי הוא על שם "הפעם ילוה אישי אלי", התחברות (ילוה) עם "אישי" זה הקב"ה; ו"יצחק" הוא "עולה תמימה", נוסף על כך שהוא ה' הראשון שנימול לשמונה, והרי ע"י מילה נעשה "והי' לאות ברית ביני וביניכם". • לאחר מכן יצאו החידושי תורה והדברי תורה מהגלות ונדפסו – הרי ע"י כך נתווסף בהפצת התורה נגלה ופנימיות התורה, מה שמוסיף גם לעבודת ה' של כו"כ יהודים וכו' עד היום הזה • משיחת ש"פ עקב, ח"י מנחם-אב ה'תשמ"ט - מוגה (תרגום מאידית) בצירוף צילומי כתי"ק נדירים מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחה זו כפי שיי"ל בשעתו באידית (ונדפסה בסה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 651)

וכידוע מה שכתוב בחינוך² ש"צער הגלות שקול כמעט כצער המיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים", וכשצער הגלות נמשך משך זמן, אזי ישנה מעלה נפלאה בעבודת קיום התומ"צ בגלות מתוך מסירות נפש, ע"ד מאחז"ל³ "אלמלא נגדוה לחנני' מישאל ועזרי' כו"⁴, למרות שהם מסרו נפשם ממש – בכבשן

א. [. .] יום ההילולא של אמו"ר בעשרים במנחם-אב, המתברך מהשבת (וכידוע שכמה ממנהגי הארצי"ט מתחילים בשבת שלפניו), והרי ביום ההילולא "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" עומדים בגלוי ו"פועל ישועות בקרב הארץ"¹:

עבודתו של בעל ההילולא התבטאה (בעיקר) בכל השייך לרבנות אמיתית ולמנהיגות אמיתית, כולל – אפילו בהיותו בגלות בתוך גלות, ששם עסק בתורה ויהדות, כולל גם – הפצת פנימיות התורה, מתוך מסירות נפש ממש,

(2) מצוה תי.

(3) כתובות לג, ריש ע"ב.

(4) משא"כ דניאל, שגם הוא ה' בגלות, ומ"מ עמד במס"נ התגבר על הנסיונות כו'. ולהעיר – שדוקא בספרו – החידוש (לגבי שאר כתבי קודש, כולל של הנביאים בזמן הבית) שנאמר בו בפירוש ובגלוי ע"ד

צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על קטע מהשיחה שנדפס בסיום סעיף א' ולהוסיף או "ניצחק) ליי גייט בפשטות אויף שרה, און ווי זי איז שרה (מיט א הא"א) און האט א שייכות מיט עולם - ע"ד ווי אשת בעל ההילולא, וועלכע איז געווען צוזאמען מיטן בעל ההילולא אין גלות, און האט אים דארט ארויסגעאלפן בעבודתו, כולל - דורך קקליבן גראז און מאבן דערפון דיו בכרי אז דער בעל ההילולא זאל קענען אַשרייבן זיינע דברי תורה, וועלכע זי האט דערנאך ארויסגעבראכט און פאפא אפגעדרוקט געווארן לחלילה להדימ.

י. דער לימוד דערפון פאר יעדערן:
יעדער איד האט אין זיך מינע ענינים, פון "לוי" און "יצחק" - כפס"ד הרמב"ם⁶³ "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש אשר נדבה רוחו כו", און בנוגע ליצחק אבינו - האט אין זיך יעדער איד די כחות פון די אבות⁶⁴.
דארף ביי אים ווין די עבודה אין ביידע קוים - עבודה עם עצמו בקיום כל התורה והמצוות, "והיי עקב חשמעון את המפסטים האלה ושמתם ועשיתם אותם", כולל די והירות במצוות קלות בכחמורות, און עבודה עם הוולת - דורך הפצת התורה וההירות און הפצת המעניות חוצה. ומתוך מסירת נפש, ובפרט געפינענדיק זיך אין גלות - וואס דעמולט איז דא נאכמער בלוי די עבודה פון משה.

ובמיוחד - קומענדיק פון חמשה עשר באב, וואס "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף", יוסיף חיים על חייך⁶⁵ - א הוספה אין חיים אמיתיים, תורה ומצוות, הם חיינו ואורך ימינו.

הקטע שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכת"ק:

. . ארויסגעבראכט פון גלות בתוך גלות אין מאסקווא און דערנאך זיינען זיי אנגעקומען ע"י כמה, כו"כ ממוצעים וכו' וכו' ביז . . - עס איז אנגעקומען אין ברוקלין און אפגעדרוקט...

גם עמ"ס אשכנזי און גונון

ויש לומר, שזהו גם הקשר עם הנאמר בגמרא¹⁶ שבעשרים באב (יום ההילולא) הקריבה משפחה מבית דוד¹⁷ את קרבן העצים.

ביאור הענין בעבודת ה': כדי להביא את הגאולה העתידה צריכה להיות השלימות בעבודה עם עצמו והשלימות בהשפעה על הזולת¹⁸. כפי שזה ה' אצל בעל ההילולא: הוא עבד את עבודתו שלו בשלימות, עד למסירות נפש, כולל - ע"י שכתב דברי תורה, נגלה תורה ופנימיות התורה. הוא ה' רב ומנהיג,

מצוה מצוה) מרומז בשמו: שני השמות הינם בלשון עתיד - לוי ע"ש "ליוה אישי אלי" לשון עתיד, יצחק הוא לשון עתיד, ע"ש "כל השומע יצחק לי"¹², והוא מרמז על שלימות הצחוק והתענוג דלעת¹³, והרי לעתיד לבוא ליצחק יאמר כי אתה אבינו¹⁴.

ולהוסיף, שהיחוס של בעל ההילולא הוא מזרע דוד [כידוע שהוא דור השביעי מאדמוה"ז, שהינו דור השביעי מהמהר"ל מפראג, והמהר"ל ייחוסו מזרע דוד]¹⁵.

עיי"ש. ושם, הבהיר בדוד וברזעו אחרי, כשם שבחרו בשבט לוי כו'.
(16) תענית כו, א.
(17) שם כח, א. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1104 ואילך.
(18) ולהעיר מרמב"ם הל' מלכים ספ"א, ב' ענינים במלך המשיח: הוגה בתורה ועוסק במצוות (עבודה

ויובל.
(12) וירא כא, ו.
(13) ראה תו"א ויצא כא, ג. תו"ח שם כד, סע"ד ואילך.
(14) שבת פט, ב.
(15) ראה ס' השיחות תורת שלום ע' 176. ע' 235.

כולל – ע"י שאספה עשב ועשתה מזה דיו כדי שבעל ההילולא יוכל לרשום את דברי התורה שלו, שהיא לבסוף הוציאה מהגלות בתוך גלות במוסקבה ולאחר מכן הגיעו ע"י כמה, כו"כ ממוצעים וכו' וכו' עד... – שהגיע לברוקלין והודפס וכו'.

ב. הלימוד מכך עבור כל אחד ואחד:

כל יהודי יש בו ענינים של "לוי" ושל "יצחק" – כפס"ד הרמב"ם¹⁹ "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש אשר נדבה רוחו כו", ובנוגע ליצחק אבינו – יש לכל יהודי בתוכו את הכוחות מהאבות²⁰.

עבודתו של יהודי צריכה להיות בשני הקוים – עבודה עם עצמו בקיום התורה והמצוות, "והי" עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם", כולל הזהירות במצוות קלות כבחמורות, והעבודה עם הזולת – ע"י הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה. ומתוך מסירות-נפש, ובפרט בהמצאנו בסוף הגלות.

ובמיוחד – בבואנו מחמשה עשר באב, אשר "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף", יוסיף חיים על חייו²¹ –הוספה בחיים כפשוטם אשר בפנימיותם יש חיים אמיתיים, תורה ומצוות, הם חיינו ואורך ימינו.

וע"י ההוספה במעשינו ועבודתינו – נזכה תיכף ומיד לשלימות השכר – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בגלוי ממש יקויים ילוה אישי אלי הקב"ה עם היהודים, "עמו אנכי בצרה"²² בגלות, ויוצא יחד עמם מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה, כולל שלימות הצחוק והשמחה

וניהל את צאן מרעיתו [נוסף להשפעתו על אומות העולם, ובפרט ע"י כך שראו השגחה פרטית וניסים שאירעו עמו, וזה הוסיף אצלם באמונת ה', בורא עולם ומנהיגו],

נוסף לכך – שזכינו זכות גדולה וחלק קטן מחידושי התורה ודברי התורה שלו

ולהעיר – רק מחידושי התורה שהיתה לו את האפשרות –

ע"י המסירות נפש של האמא הרבנית הצדקנית אשת חבר כחבר – להביא ספרים, לעשות דיו, לחפש ולמצוא ניירות וכו' – לכתוב וכו' וכו' בגלות בתוך גלות,

ולאחר מכן יצאו החידושי תורה והדברי תורה מהגלות ונדפסו – הרי ע"י כך נתווסף בהפצת התורה נגלה ופנימיות התורה, מה שמוסיף גם לעבודת ה' של כו"כ יהודים וכו' עד היום הזה.

ושני הענינים – העבודה עם עצמו ועם הסביבה – מרומזים בשני השמות "לוי" ו"יצחק":

"לוי", "ללוה אישי אלי" מרמז על העבודה עם עצמו ("אלי") להתחבר עם הקב"ה ("אישי") "יצחק" מרמז על העבודה של השפעה על הסביבה – יצחק הוא ע"ש "כל השומע יצחק לי", דהיינו: ההשפעה על השומע ממנו, עד לכזה האוחז רק בדרגת שמיעה (שלמטה מראי), ו"כל השומע", אפילו שומע כזה שאינו מתאמץ "לשמוע" מה שמדברים, ורק שהמלים נכנסות לאוזניו – הוא פועל עליו סו"ס את הענין של "יצחק", הצחוק והשמחה, עד כפי שזה למעלה ממדידה והגבלה.

ולוהוסיף ש"י(יצחק) לי" קאי בפשטות על שרה, וכפי שהיא שרה (בה"א), שיש לה שייכות עם העולם – ע"ד אשת בעל ההילולא, שהיתה יחד עם בעל ההילולא בגלות, ושם סייעה לו בעבודתו הק' (כנ"ל),

לעצמו), ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה (עבודה עם הזולת).

19) סוף הל' שמיטה ויובל.

20) תו"א ר"פ וארא.

21) תענית בסופה ובפרש"י.

22) תהלים צא, טו.

צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אר"ש מה"מ על סיום השיחה

און דורך דער הוספה אין מעשינו ועבודתינו - וועט מען תיכף ומיד זוכה זיין צו דעם שלימות השכר - "שכר מצנה מצנה" - די גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און דעם וואס באים אויבערשטן.

Handwritten notes in Hebrew, including "אין גלות מיט איון" and "עמו אנכי בצרה".

(10)

הערט ילדה איש אליו, אין גלות מיט איון, "עמו אנכי בצרה" 66, און נעמט זיי פון דארטן ארויס און בן גאולה האמיתית והשלימה, גאון הצחוק והשמחה (יצחק), צוואמען מיט אלע אידן נשמות בגופים, והקיצו ורננו שוכני עפר 67, און דער בעל ההילולא בתוכם, באופן פון "ראה" (ווי מ'גייט באלד ליינען), און מראה באצבעו ואומר זה - אט איז משיח צדקנו, אט די גאולה, אט גייט מען אין ארץ הקודש, אין ירושלים עיר הקודש, צביהמק השלישי, ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

Handwritten notes on the left side of the page, including "אין גלות מיט איון" and "עמו אנכי בצרה".

Handwritten notes at the bottom left, including "אין גלות מיט איון" and "עמו אנכי בצרה".

וכל זה - באופן של "ראה" (כפי שתיכף הולכים לקרוא בתפלת מנחה), מראה באצבעו ואומר זה - הנה הגאולה, הנה הולכים לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, מקדש אד-ני כוננו יודיק, ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

הקיצו ורננו שוכני עפר²³, ובעל ההילולא בתוכם, יחד עם כל ישראל, יחד עם כולנו חיים כולכם היום, באופן (כבמדרש) מאירים כיום,

(23) ישע"י כו, יט.

מדרו ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

"עקב" בזמן – דרא דעקבתא דמשיחא

א. [.] כמדובר כמ"פ ובפרט לאחרונה, שכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא"¹, וע"פ כל הסימנים הרי "הנה זה (משיח) בא"², לכן עסוקים כל הזמן במחשבה ודיבור אודות הגאולה, ומחפשים לקשר את כל העניינים דזמן זה עם הגאולה, והעבודה דבנ"י היא למהר את הגאולה.

ובענינו: "עקב" יש בו גם הפירוש³, שקאי על "עקב" בזמן – דרא דעקבתא דמשיחא, ובפרט עקבתא דעקבתא דמשיחא – הזמן בו אנו נמצאים עכשיו.

וע"ד שני פירושים הנ"ל ב"עקב" ישנם גם שני פירושים ב"עקב" בפירושו עקבתא דמשיחא⁴: (א) מלשון עקביים⁵, הדרגא הנמוכה ביותר. כשם שעקב הרגל הוא החלק הכי תחתון בגוף האדם, עד"ז דרא דעקבתא דמשיחא הוא הדור הכי תחתון במשך כל הדורות, שבו שורר בעולם חושך כפול ומכופל. וכמבואר בחז"ל⁶ הסימנים הבלתי רצויים על החושך דעקבתא דמשיחא (כ"בעקבות משיחא חוצפא יסגא" וכיו"ב). (ב) מלשון סוף ואחרית, שזה קאי על סוף ואחרית הגלות והימים, תיכף ומיד, ממש לפני ביאת המשיח⁷, כי כבר "כלו כל הקיצין" ועומדים מוכנים לגאולה.

ובפרט בדורנו זה ובזמננו זה, כמדובר כמ"פ, שכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד והודיע, שכבר סיימו את כל העניינים, וסיימו גם "לצחצח את הכפתורים", והדבר היחידי שנשאר הוא – התנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות ולהביאם אל ארץ הקודש... ולכן מבקשים וצוועקים יהודים עוה"פ ועוה"פ – ועכשיו עוד יותר בתוקף מפעם – "עד מתי?!...!"

והחיבור של שני הפירושים הוא, שדוקא מצד זה שעקבתא דמשיחא הוא התחתון ביותר בבחינת עקביים (וצריך לעלות מזה מלמטה למעלה), מתגלית השלימות של ביאת המשיח בגאולה האמתית והשלימה (מלמעלה למטה).

ועד שנעשה החיבור של שני העניינים יחד (שבתחתון ביותר של הגלות נהיית הגאולה – "גולה" בתוס' אל"ף⁸) – בבית המקדש השלישי, שהוא ג"כ בית המקדש המשולש (ע"ד

(7) ובפרט לפי הפירוש ש"עקבתא דמשיחא" קאי על העקב של משיח, ובלשון חז"ל: "צפה לרגליו של משיח" (יל"ש עמוס בסופו (רמז תקמט)), שהנה משיח בא וכבר שומעים פעמיו של משיח (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר).

(8) ראה ויק"ר ספ"ב. ועוד. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. וראה שיחת ש"פ אחו"ק וש"פ אמור שנה זו (התוועדות תנש"א ח"ג ע' 177 ואילך; ע' 217 ואילך). וש"נ.

(1) נוסח "אני מאמין" הנדפס בסידורים וכו'. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394.

(2) שה"ש ב, ח ובשהש"ד עה"פ.

(3) אוה"ת ריש פרשתנו.

(4) בהבא להלן, ראה גם "קובץ י"א ניסן שנת הפ"ט" אות סב.

(5) ראה תניא פ"ב.

(6) בסוף מס' סוטה. ועוד.

חוט המשולש⁹), שכולל הן את בית ראשון (שהי' בבחי' מלמעלה למטה¹⁰) והן בית שני (בבחי' מלמטה למעלה¹⁰), ובית נצח¹¹, בגאולה הנצחית שאין אחרי' גלות¹², כשיהי' שלימות הגילוי דעצמותו ית' בתחתונים¹³, ושלימות החיבור ד"אני לדודי ודודי לי", "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם".

הכחות הגדולים ביותר וגם הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי"?!...

ב. ומזה ישנו גם לימוד בנוגע להחשבון צדק דחודש אלול – שצריך להיות במיוחד בנוגע להמצב ד"עקב", עקבתא דמשיחא:

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה – ש"בואו ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות (שהקב"ה הראה בתורתו ובהניסים שהוא עושה בעולם) ה' צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (כנ"ל), ובפרט בשנה זו, שלפי כל החשבונות והסימנים היא ה"שנה שמלך המשיח נתגלה בו"¹⁴ (כמדובר כמ"פ בחדשים האחרונים),

ובפרט בבואנו מ"שלושת השבועות", שבנ"י עסקו בלימוד הלכות בית המקדש (בית הבחירה), שע"ז אומר הקב"ה¹⁵ "אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית", ובפרט שהבית כבר עומד ובנוי למעלה, וצריך רק לרדת למטה¹⁶,

ונמצאים כבר לאחר חמשה עשר באב, ש"מכאן ואילך מאן דמוסיף יוסיף", "מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו"¹⁷,

ונמצאים כבר (קרוב לסיום) שתי שבתות אחרי ט"ו באב, שע"י שמירת שתי שבתות כהלכתן מבטיחה התורה ש"מיד נגאלים"¹⁸,

ונוסף לזה הרי זו שבת מברכים חודש אלול, החודש שבו הקב"ה נמצא כ"מלך בשדה", "זאז"י¹⁹ רשאין (ויכולים²⁰) כל מי שרוצה להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם",

ונוסף לזה – נמצאים אנו בבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים, וביחד עם ציבור מישראל, ומכו"כ ציבורים (עשיריות) מישראל –

מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות הגדולים ביותר וגם את הזכות ואחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה: "עד מתי"?!...

9) קהלת ד, יב.

10) ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 62 ואילך.

11) זהר ח"א כת, א. ח"ג רכא, א. תקו"ז ת"ח.

12) ראה מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.

13) ראה תניא פל"ז (מו, א).

14) ל"ש ישע"י רמז תצט.

15) ננחומא צו יד. וראה בארוכה לקו"ש ח"ח ע'

412 ואילך.

16) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

17) תענית בסופה ובפרש"י.

18) שבת קיח, ב.

19) לקו"ת ד"ה אני לדודי (פ' ראה לב, סע"א ואילך).

20) הוספת- (ביאור) כ"ק מו"ח אדמו"ר בסד"ה לך

אמר לבי הש"ת (סה"מ הש"ע ע' 107. הש"ע ע' 285).

אולי כעת, עם הדפסת ספר התניא בכתב "ברייל", הוסרה המניעה האחרונה ל"אתי מר"

ג. כיון שכבר סיימנו את כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו"²¹, ובמילא צועקים ותובעים "עד מתי" (כמדובר לעיל) – נשאלת מיד השאלה המרעושה: כיון שכבר סיימנו את כל הענינים – כיצד יתכן, אם-כן, שמשיח צדקנו עדיין לא בא?!...
ד. ואולי יש לומר:

ידועה אגרת הבעש"ט²² בה הוא מוסר את מענה מלך המשיח על השאלה (דהבעש"ט) "אימתי אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך חוצה". זאת אומרת שביאת המשיח תלוי בהפצת המעיינות חוצה, שמעיינות תורת החסידות יופצו ויגיעו עד ב"חוצה" – בפרטים הכי חיצונים והכי רחוקים ביותר דהבריאה.

כיון שלאחרי ריבוי הפעולות דרבותינו נשיאינו עד עתה בהפצת המעיינות חוצה, ובריבוי הכי גדול, עד בכל חוגי ישראל (כדלקמן) משיח עדיין לא בא – מסתבר אולי לומר, שישנו עוד סוג יהודים שאליהם הפצת המעיינות עדיין לא הגיעה, כדלקמן.

לא צריכים להאריך עד כמה רבותינו נשיאינו במשך הדורות פעלו בהפצת המעיינות חוצה – כיון שכל אחד יכול לראות זאת,

החל מגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ואח"כ – ההוספה שנתוספה בזה מדור לדור ע"י רבותינו נשיאינו, עד לדורנו זה, שבו העבודה דהפצת המעיינות חוצה התרחבה – ע"י "ק"מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ובפרט אחרי בואו לחצי כדור התחתון) – באופן נעלה יותר לגבי כפי שהי' לפני"ז:

נוסף על כל הביאורים והסברים וכו' בפנימיות התורה שנתוספו בדורנו זה (מיוסד על הכללים דפנימיות התורה שניתנו לפני זה²³), נעשתה הפצת המעיינות חוצה²⁴ באופן שמקיף וחודר את חוגי היהדות הרחבים ביותר בכל מקום, יהודים מכל הסוגים והפצה בכל קצוי תבל, בכל חלקי וקצות העולם. כולל ובמיוחד – ע"י התרגום של ענינים בחסידות ללשונות דאומות העולם, שמאפשר את הגישה אליהם לכל אחד²⁵;

וע"י כל הנ"ל – הגיעו מעיינות תורת החסידות לכל סוג (עכ"פ) מבני ב"חוצה", עד גם "חוצה" שאין חוצה הימנה, באופן שכל יהודי – באיזה מקום ודרגא שיהי' – יש לו (עכ"פ) הכח והיכולת (אפילו אם לעת-עתה עדיין אין לו שייכות גלוי' לזה) להשתייך ולהתקשר למעיינות החסידות בחיי עצמו.

21 ראה תניא רפ"ז.

22 נדפס בכש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

23 ע"ד שהוא בכללות התורה - כמארז"ל "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני" (ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ז. ועוד). ומבואר במק"א, שבמ"ת ניתנו למשה כללי התורה, וה"תלמיד ותיק מגלה פרטי הדבר,

המיוסדים וכוללים (בהעלם) בהתורה שניתנה למשה מסיני" (ראה לקו"ש חי"ט ע' 252 ואילך. וש"נ).

24 ושני הענינים תלויים זה בזה - כי דוקא ע"י הביאורים וכו' בתורת החסידות שנתגלו בדורנו זה, ישנו הכח להפיץ המעיינות בכל מקום ובכל דרגא, עד בחוצה שאין חוצה הימנו.

25 ראה לקו"ש חלו"ש ע' 43 ואילך. וש"נ.

כיון שלאחרי כל זה, כל ריבוי הפעולות בהפצת המעיינות חוצה עד עתה, ובריבוי הכי גדול, משיח עדיין לא בא – אולי יש מקום לומר (לכאורה), שעדיין נותר סוג ותחום מסויים ב"חוצה" שאליו ה"מעיינות" עדיין לא הגיעו עד עתה. ואולי זוהי המניעה האחרונה ל"אתי מר" (שבא כתוצאה מהפצת המעיינות חוצה).

ה. ועלתה בדעתי סברא – שישנו סוג אותיות הכתב – שבו עדיין לא הגיעו מעיינות תורת החסידות (ע"פ הידיעות שהגיעו לכאן):

עבור אנשים – ל"ע – שאין ביכולתם לראות ר"ל (בהיותם "סגי-נהור"²⁶), המציאו כתב מיוחד, שנקרא (בלשון המדינה) "ברייל", שבו אותיות הכתב בולטות, באופן שגם אדם שהוא סגי-נהור ר"ל, יכול למשש ולהרגיש באצבעותיו את האותיות, ועי"ז לדעת מה כתוב שם.

ומובן מאליו, שזהו מעמד ומצב גמור ד"חוצה", ויתירה מזה – "חוצה" שאין חוצה הימנה²⁷, כמובן מזה גופא – שלאחר כל ההשתדלויות ופעולות בהפצת המעיינות חוצה, שעל-ידם הגיעו בכל מקום (כנ"ל ס"ד), לא הגיעו (עד עתה) במקום זה.

ו. ועכשיו נתוסף חידוש, שבימים האחרונים הודפס ספר התניא ב"ברייל" – שעי"ז נפעל חידוש בהפצת המעיינות, שזה הגיע גם לסוג חדש ד"חוצה" (עבור "סגי-נהור")!

והגם שספר תניא זה לא הגיע לע"ע לכל בני"ה השייכים לזה – הרי עצם הענין שישנה בעולם מציאות של ספר תניא ב"ברייל" – זה גופא מביא את ה"מעיקין" דחסידות גם בסוג זה²⁸ ד"חוצה"; ונותן אפשרות שלמעיינות החסידות תהי' גישה גם לאותם יהודים הנמצאים ר"ל במעמד ומצב זה, שבחיייהם תהי' להם שייכות לתורת החסידות.

ז. [. . .] הנקודה העיקרית בכל האמור לעיל – הרי היא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש. במילא – בין אם להאמור לעיל ישנה שייכות לזה, בין אם לאו – הרי עכשיו (לאחרי שכבר פעלו גם ענין זה בהפצת המעיינות חוצה) דבר ברור, שתיכף ומיד ממש צריכה כבר לבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! (משיחות ש"פ עקב, כ"ג מנ"א, מבה"ח אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

סד, ב). ולהעיר גם מנדרים כ, א.
28) להעיר מתניא פל"ד (מג, ב): "ואף שאינו נותן אלא חומש הרי החומש מעלה עמו כל הארבע ידות לה' כו' ובקרבות ה' כל החי עולה לה' ע"י בהמה אחת וכל הצומח ע"י עשרון סולת אחד לבול בשמן כו"י."

26) ראה ברכות נו, א. ירושלמי פאה פ"ה ה"ה. ב"ר פ"ל, ט. ויק"ר פל"ד, יג. ועוד. - נתבאר באוה"ת בראשית ה'תתרח, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ה"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א"כד ואילך.
27) להעיר ממארז"ל דסומא חשוב כמו כו' (נדרים

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מה לעשות כשהלילה מתקצר

ככל שהלילה הולך ומתארך – צריך להוסיף עוד יותר בלימוד התורה בלילה. וכשיגיע הזמן שהלילה מתחיל להתקצר – הנה, עד אז יבוא כבר משיח צדקנו, ואז, ישאלו אצלו מה לעשות...

(משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

להתחיל לפעול מיד בחינוך

[.] ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם! ולא יסתמך על תשובה בלבד, אלא הוא יהי' ה"מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הילד או הילדה שהכינו אותם לומר "זה אלי ואנוהו", בדוגמת מה שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים" ש"הם הכירוהו תחלה".

וכאשר יתחילו לפעול בזה מיד אזי בוודאי שיצליחו, ויה"ר שכל הנ"ל יהיה בהצלחה רבה ומופלגה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

גם כשרואים בעולם מסביב "חמור" – אין מה להתפעל

אע"פ שכשמסתכלים מסביב, רואים בעולם "חמור" – עד ל"עם הדומה לחמור" כו' – לא צריכים להתפעל מזה, "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים", ואין זה דבר הזקוק לחידוש מקבלה ומחסידות, אלא זה כתוב בפשטות בתחלת השו"ע, שצריך להיות "לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים"; לא צריך אמנם להתנהג בעזות – אבל צריך להיות "עז כנמר" וכו'.

ואדרבה – מה"חמור" ומה"עם הדומה לחמור" בעולם – צריך לעשות שהם יסייעו לעבודה, עד שכולם יחד הולכים אל ה"בהר ה' יראה" ונבנה ביהמ"ק השלישי בגאולה האמיתית והשלימה, למטה מעשרה טפחים בפשטות ובמהרה בימינו ממש, גם בפשטות. (תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כאשר שרים אודות "משיח נאו" בודאי ש"ויענני" – "מיד הן נגאלין"

כאשר בני" נמצאים בחשכת הגלות (שזוהי ה"צרה" הגדולה ביותר), יודעים הם שזהו לרגע קטן בלבד, והדבר תלוי רק בקריאה להקב"ה, וכאשר "קראתי" – עי"ז ששרים אודות "משיח נאו", ואומרים "כי לישועתך קוינו כל היום", הרי בודאי ש"ויענני", וכפס"ד הרמב"ם: "מיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ף מנ"א ה'תשמ"ב - לילדי "צבאות ה'" - בלתי מוגה)

מהי דעתו של איש צבא שאומר דעתו לא כפוליטיקאי

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

[. .] מדובר אודות חברון, שכם וירושלים העתיקה, שנמצאים עשרות-אלפי ערבים, והם נמצאים שם על-פי הציווי של אלו המנהיגים בההתיישבות בארץ, שכבר עברו עשר שנים מאז שהיהודים קבלו את הבעלות שם, ולמרות זאת, יהודים לא מניחים שיהודים יתיישבו שם, ועשו מזה שיטה עם חוק.

הרי מובן, שאם ישתנה המצב כלשהו, ויתנו לערבים שנמצאים שם ממשלה עצמאית וכו' (אלא שידאגו שלא יהיו להם כלי-נשק) – הרי ודאי שהם יטענו "לנו (– לעשרות-אלפי הערבים הנמצאים שם) הארץ", בטענה שבמשך כל הזמן אפילו היהודים לא הניחו ליהודים להתיישב שם.

במשך כל הזמן הרעשתי על כך בחשאי, ולא רק שזה לא הועיל שיישבו שם מאות אנשים במשך עשר שנים אלו (כדי שלא לנקר את העיניים), אלא זה אפילו לא הועיל שיישבו שם אנשים ספורים, כיון שטענו "למה תתראו" ומה יאמרו הגוים, הרי זה יכול לגרות אותם וכו' – אבל לפועל לא הרויחו בכך כלום, היות ובין-כך גירו את הגויים, ורק גרמו למעמד ומצב ייש לחץ מבהיל, והלחץ גודל (לא רק משבוע לשבוע, אלא אף) מיום ליום:

מיום ליום מתחדשים סברות חדשות, שונות ומשונות, שכדי שיהיה שלום ובטחון, כדי שיהיה "ושכתבתם ואין מחריד" – צריך להחליש את ההשגחה (של היהודים) על הערבים!

לא מדובר כאן רק אודות מדבר סיני (או 'חצי האי סיני' – כפי שקוראים לזה) או אודות מקום שהוא 50 קילומטר מהישוב, שאז צריך לחשב האם הם יכולים לירות שם בישוב או לא – מדובר אודות ירושלים העתיקה, חברון, שכם וראמאלה, ערים הנמצאות בד' אמות של ירושלים החדשה שהיא ליד ירושלים העתיקה (באופן של "סמוכה ונראית"),

ואעפ"כ, בא יהודי (או לא יהודי) ורוצה לשכנע מישהו [. .] שאם יורידו את ההשגחה מהערבים שנמצאים שם (ויאפשרו להם לצבור נשק) – יהיה יותר בטחון ויותר שלום!

– אם לפני כמה שנים, כשהיתה השגחה הכי חמורה בירושלים העתיקה, מצאו שם נשק וארגונים וכו' [כידוע ממה שכבר נתפרסם מפני שלא יכלו להעלים יותר (עד שהיה האירוע עם הכומר הידוע וכו') . . וכאשר נתעניין ויוודע לנו כמה תפסו שלא נתפרסם, אזי תסמנה שערות הראש!],

על-אחת-כמה-וכמה שכאשר יורידו מהם את ההשגחה החמורה ויתנו להם שם בעלות – לא יוכלו להשגיח שלא יהיו להם שום כלי-נשק, לא תהי' אפשרות להשגיח על המחבלים.

יבואו למחר ויטענו: אתם בעצמכם מודים שהשטח שייך לנו, והראי' שכתבתם וחתמתם על-זה, ועוד שזהו צדק ויושר – ובמילא הדבר היחיד שישאר הוא – נייר שכתוב עליו

שפלונני-בן-פלונני (סאדאת) הבטיח שהוא לא יתן שיאימו וילחצו על מישהו (ואותם מחבלים הרי אמרו מה יעשו לאותו אחד שהבטיח – יסירו את ראשו!

ואף-על-פי-כן באים יהודים ואומרים שיש להוריד את ההשגחה החזקה מהערבים, ולסמוך על כך שמישהו (שכולם אומרים שהוא אינו בר-סמכא) יחתום על נייר – אבל דבר ראשון צריך להוריד את ההשגחה החמורה!

ואין להאריך בדבר המבהיל, היות שהנהגה זו אי-אפשר להסבירו על-פי שכל, אין לזה אף מקום בהבנה והסברה.

וכאמור מתעלמים מהנשק והמחדלים שתפסו בעבר בירושלים העתיקה, בחברון, ראמאלה ושכם וכו', שעל חלק מזה היו מוכרחים לפרסם מחוסר ברירה, אבל זה עדיין באין-דרך לגבי מה שלא פרסמו.

אבל אלו שצריכים להכריע ולפסוק כיצד להתנהג, הרי יודעים מזה – אזי לפני שהם מפעילים לחץ כדי שיחלישו את ההשגחה שם, שיבררו איך ה' שם המעמד ומצב במשך עשר שנים אלו.

כבר לפני עשר שנים טענו שאם לא יושיבו יהודים בכל המקומות – יביאו על עצמם צרה, רחמנא-ליצלן, היות ואי-ישוב יהודים שם, אין לו אלא פירוש אחד ויחיד: שזה לא שייך ליהודים, היל"ת.

אין מדובר אודות יהודה ושומרון (או כפי שהם מכנים זה – 'הצד המערבי', 'הקו הירוק', 'הקו האדום', עם כל התוארים שבהם רוצים לחלק את ארץ ישראל), מדובר אודות ירושלים העתיקה (שהיא בתוך ה'ד' אמות של ירושלים סתם), חברון, שכם, ראמאלה ואודות כל המקומות שנמצאים בסמיכות ממש להמקומות שנמצאים שם שלשה מליון יהודים, כן ירבו, בארצנו הקדושה.

ואף-על-פי-כן, ישנו יהודי, או (כאמור) שניים-שלשה יהודים, שבמשך עשר שנים רצופות לא מאפשרים ליהודים להתיישב שם, בטענה ש"אל תתגרה בגוי קטן" על-אחת-כמה-וכמה "בגוי גדול".

מעולם לא היתה הזדמנות כה טובה להושיב שם יהודים כפי שהי' לפני מספר שנים, ואפילו כפי שהיה רק אתמול; אז אתמול לא איפשרו ליהודים להתיישב שם, ומחכים למחר ומחרתיים – שמיום ליום זה נהיה יותר קשה, ומגרים את היצר-הרע, מעמיסים על עצמם את כל הקשיים, רחמנא-ליצלן.

ולאחר-מכן, כשמגיעים להפגישה, באים עם 'מטען' ("באגאזש"), שעצרו ולא הרשו ליהודים להתיישב במקומות פנויים. המדובר הוא לא אודות מקומות בהם חיים ערבים, אלא אודות יישוב יהודים בחמשה מקומות שוממים שאף אחד לא חי שם, ואף-על-פי-כן לא הסכימו בטענה שזה יזיק ל'משא ומתן'.

– זה הרי בדיוק "איפכא מסתברא": על-ידי-זה נותנים מסמך ("א"ע פעפירל") שאפילו בנוגע להמקומות שאף אחד לא חי שם (אכן אומרים שזה חלק מארץ ישראל, אבל) אסור ליהודי להתיישב שם אלא אם כן יש לו הסכמה מערבי (או מבא-כחו)!

נוסף לענין הנ"ל באים למה שדובר כמה פעמים במשך השנה (שוב ושוב):

מדובר אודות בטחון בפועל, למטה מעשרה טפחים, בדרך הטבע, של שלשה מליון

יהודים, כן ירבו!

ישנם כך וכך ערבים בירושלים העתיקה, בחברון, בראמאלה ובשכם וכו', מליוני ערבים נמצאים שם, הדהר היחיד ששמר (באמיתית הענינים) עד עכשיו, הוא "שומר ישראל" ש"לא ינום ולא יישן", הוא עושה נסים גלויים למטה מעשרה טפחים (וזה התלבש על-כל-פנים בלבוש דק), היות ועל-פי טבע אין שום נתינת מקום שאותם אנשים ספורים שאחראים שם על ההשגחה יצליחו למצוא נשק ומחבלים (והיכן שעדיין לא מצאו, אזי "תפול עליהם אימתה ופחד", והם לא ישתמשו בזה).

וסומכים שגם הלאה יהיו נסים גלויים, שמצב זה ימשיך גם הלאה באופן של "נער קטן נוהג במ". ואין להאריך בדבר המבהיל.

ועם כל זה, ישנם כאלו שהיו פעם בצבא ואומרים דעתם שיוציאו את אנשי הבטחון מכל השטחים האלו, וימסרו לערבים את המינהל-מישטר האזרחי (להנהיג את הענינים האזרחיים). היינו, למסור את המינהל-משטר לאחד שהוא עצמו היה מחבל או שאביו או בנו הם מחבלים (כפי שמצאו מחבלים שהם קרובים של כמה ראשי ערים שם (רק שנפלו על המצאה שלא יתנו לפרסם זאת בעיתונים, אבל המציאות לא השתנתה...)).

וכמדובר כמה פעמים, מי שהיה פעם בצבא וכעת הוא אינו בצבא – פסול על-פי דין לחוות-דעה מה צריך לעשות מצד התפיסה הבטחונית, כי מאחר והוא יצא מהצבא הוא אינו יודע כיצד המצב שם בחודשים האחרונים, או עכ"פ בשבועות האחרונים ובימים האחרונים.

נוסף למה שגילו, שקרוב הדבר שהבטיחו להם הבטחות מסויימות כדי שימעלו בשליחותם. ואין כאן המקום להאריך בזה.

אפי' אם נאמר שאין לזה יסוד, וכל יהודי הוא בחזקת כשרות – הנה ע"פ דין מוכרחים לדעת מהי דעתו של איש צבא; איש צבא שאומר את דעתו לא כפוליטיקאי אלא כאיש צבא – לפי מה שהוא מכיר את המעמד ומצב של הצבא כפי שהוא ביום זה, כמו שזה הי' רגע קודם, ועל פי השערותו כיצד זה יהי' מחר.

שמזה מובן, שמי שהיה בצבא לפני כמה שבועות, אינו יכול לחוות דעה בקשר להמעמד ומצב כפי שהוא כעת – כי היות וכעת הוא אינו בצבא, אינו יודע כיצד יש לנהוג. (תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, א' דראש-חודש אלול ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

החייל ב"צבאות השם" שכנא ע"ה
בן ר' שלמה אלי' שיחי'
נפטר בדמי ימיו, כ"א מנ"א ה'תשנ"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

**ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו
ולזכות הוריו**

הרה"ת ר' שלמה אלי' וזוגתו מרת שרה שיחיו
מארקאוויטש

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו
שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די